

Gierik 102, maart 2009

Griet Menschaert

Harmonie

Met mijn armen open
begin ik deze zin

in afwachting van een grage man
die mij zal optillen met
een zwaar geluid,

die zich altijd weer
omkeert in mijn keel,

die een huid heeft die
een huid heeft,
licht gevet,

beverig, sober en vol met
knokkels als
borstige wolken.

Daar gaat de hand weer,
baasjesloos en
huidzaam over
tafel, jas en toetsenbord.

*Wat zal er gebeuren in
de uren die gaan komen, wat
gaat er gebeuren, lief?*

Vingerende taal en
vuile manieren
-ergerlijk slapeloze wezens-:
de handen zonder vastigheid,
de handen zonder houden,
de handen,
de handen die nooit maar dan
nooit ook
lan-
den.

JAN MICHIELS (DE PIANIST)

Man man man
wat een trippelende bevingen
in die -ik kan het haast geen
vingers meer noemen

'het' sprong en dartelde en
vertelde ook nog

en was droef en flink
en vlezig

en het vloog over de toetsen alsof
gisteren een eeuw had geduurd
en morgen ook
omdat er zoveel meer in die dagen zat
dan alle anderen zich
herinnerden

Naast vliegen
zeurde het nog ook en
zuchtte en
verfoeide het

Lucht was er en aarde
maar ook een ongeborene
in een al eeuwen levend vel.

Je begrijpt het niet goed en toch wel.

KHEB DE POLDER AANSCHOUWD

Dit hoofd,
hoe tolt het erin -

Ogenvol impulsen van
dierenharen
en mensen en seconden en dagen
en de kleur van wind boven het gras
en in geluidgrijze luchten
ontelbare molens;
allen eender.

*Dit is mijn tijd:
alles eender,
alles mechanisch, massaal en op
volle kracht,
overweldigend harmonie
zoekend met de natuur
en ergens een man met een vrouw
(-dit wil ik met jou.)*

De zon uit links
huilend naar donkere tijden
en wij in bed als
het mooiste lichaam ooit geboren
met de verste gedachten ooit gehad.

Hans Claus

Herfst

1.

Bij de buren in de tuin bloeien nog seringgen.
Het zijn donkerpaarse, zulke zie ik graag.

Ommuurde struiken blijven langer staan in 't jaar.
En toch , zij willen weide gronden, zij vragen daarnaar.

Nog is het weldra winter en daarna volgen andere seizoenen,
maar in de tuinen houden ommuurde dromen langer stand.

En sinds ik de seringgen zag staan, groeien de dromen
-dat moet ik wel bekennen – zo langzaam zachtjes verder aan.

2.

Het raam staat rustig open.
Het is herfst, maar vooralsnog vallen hier geen bladeren.

De zon haalt nadrukkelijk haar shade in
van voorbije regenachtige zomerdagen.

Het raam van de kamer staat nu dus rustig open,
en we weten dat er meer voor nodig is :

er komen immers dagen aan die weer
van later dromen doen en van verandering.

Er is meer voor nodig om het klimaat te temmen
of dat de dingen stil doet staan.

Een soort van samenzijn misschien
iets dat groeit in stilte en in beslotenheid van binnen .

3.

O zondagse inspiratieloosheid zij gezegend
met eigenwijze grijze wolken in de lucht

en op de dijk een kind dat fiets leert rijden
tegen de muur van nutteloosheid in.

Laat op het middaguur de blazers stappen
door de straten van het dorp en hoor

hoe overal triestigheid in koperkleur vervaagt.
Er zijn de zijnen, er zijn de uitgelopen tafels

en tegen de avond de druppels op het vensterglas.
Voorzichtig huiswaarts rijden in een milde regen.

4.

In dit seizoen zijn stormen hevig
en krimpt het hart waar noodweer daagt.

Maar sinds de dagen die we deelden
weet ik beter wat de hemel vraagt.

Er is een maalboot die de golven streelt
en vaart naar verre oorden,

een avond die rood staat van verlangen
en een storm in gedachten die vervaagt.

Hanna Deboes

Vruchtbare aarde

ITALIAANSE OKTOBER

Als de zon
de olijven en mij beschijnt
en beide rijpen
dan wiegt de wereld roerloos
in verbijsterde stilte.

De nazomerlucht kruidt
onze nietszeggende plukgesprekken
de oogst scandeert zacht
dat het goed is, goed is, goed is, is.

Mijn adem stuwt
de atmosfeer in en uit en
neer en op en neer
tot golvend de horizon danst.

Oeroud en pasgeboren is het heden.

SCHILDEREND

Uit een wit blad scheurt en
barst oranjerood
Robijnbloed vervloeit in het sap van bomen
gaat te water
en verdampt in okerlucht
Het landschap leidt mijn penseel
en fluistert loeihard: kijk zo ben ik kijk
zo ben ik kijk
De aarde brandt
al gelooft niemand dit

VRUCHTBARE AARDE

Overal bijna lente.
Tussen fantaserende kerselaren
proef ik toekomstige stekelbessen
en de zoete droom van
een kind in mijn schoot.

Ik ben vruchtbare aarde.

Jacoline de Heer

FESTIJN

Verdring je rond het droomcafé van gras en modder, het gluren kan beginnen een voorgevel ontbreekt, daar komt de vrachtwagen met vaten. Dit is een echt bos met echte vossen, reeën, bomen, geen sprake van een sportveld of parkeerplaats. Hier rennen de halfnaakten tussen pluizen van paardenbloemen, gewichtloos. 'Zie je hoe ik als een ster uit het vliegtuig stap?' De vloer is parelmoer en het orkest is opgericht in '56. Nog schitteren de veertig identieke broeken van koperblazers, haren in de wind die vlaggen verderop gooit van zeven meisjes met nepstaarten en een Spaanse roos, het thema is tango.

Het opstootje onder de vriendinnen.
We moeten ze tegenhouden!
Betoveren we de kornuiten?

De plaatselijke held buigt zijn hoofd als hij het banket opent,
zoete kleuren, suiker, kruiden, een onthoofding, druipend sap van
appels, pruimen, perziken en schalen vol bananen.
Glazen met suikerrandjes, basilicum, ansjovis,
blauwe kazen, verse zalm, zes soorten wijn,
brood met olie, flakkerende kaarsen, twee bloedneuzen.
De dames eten hun boterhammen graag buiten.

Het kost kracht zich los te maken van de familie, zie ze staan in hun keurige kledij
er is geen land met ze te bezeilen, maar hier is hij een man die groeit.

De stad uitgelopen om te zien hoe ze dansen, de leeghoofden
altijd weer de zinloosheid die je overvalt na een goede maaltijd.
Bevangen door enorme duizeligheid maken ze wanhopige heupbewegingen
vallen achterover met de armen in de lucht.

Aan haar vingers zitten kruiden
telkens wrijft ze in de ogen.
Het vuurwerk als een treurwilg in de lucht.